

Pere Orpí

A CONTRALLUM

Amb 1 gravat de Teresa Mata

PANTALEU

1979

Camín a contrallum de l'esperança
per la ruta de l'home, sempre obscura,
per on ballen els odis, la locura,
l'ambició, l'enveja, la venjança...

Sols tem que el ritme de la negra dansa
no m'agafi l'instint per la cintura:
no és la meva petjada prou segura
ni tenc engabiada la temprança.

Voldria fer florir la primavera
dins el rostoll de l'home, que s'oblida
massa sovint de dur bon blat a l'era.

Mes sé que vendrà el vent i la serena,
i estèril romandrà la meva vida
com un desert on ni tan sols hi ha arena.

Qui en dóna més? A cèntim la besada
i a deu reals el tàlem!... A la una!...
Què pujau per un bes sota la lluna?
Què afegiu per un jaç fins a l'albada?

Mirau la mercancia subhastada:
la pell suau, la cabellera bruna.
el llavi assedegat... N'heu vist alguna
que alegri més el tacte i la mirada?

A les dues!... Qui puja una pesseta?...
No em digueu que teniu l'ànima neta
i que us frena l'instint la consciència!

Qui en dóna més? La mercança és bona...
però el vostre sarró veig que no sona.
A les tres! (La ditxosa competència...!)

Qui m'ha atiat el pols? La calentura
m'escampa dinamita per les venes,
i em fa saltar les valls i les carenes
del seny intermitent de la locura.

Cerc combatre la fosca que em tortura
emblanquinant-me els ulls d'inútils benes,
com enmig d'una orgia de balenes
s'aferra el naufrag al tauló que sura.

Tenc negra de fantasmes la mirada,
i esper impacient que un bri d'albada
condecori de llum ma fantasia.

No deman que el dolor sigui més rosa
ni més blanca la mort. De cada cosa
vull veure el seu color, sia el que sia.

Quina és avui la nova mercancia
que em veniu a oferir? Qualque medalla?
Sabates a bon preu? Ninots de palla?
De tots, menys un alè de poesia.

«Whisky» espanyol? Només bec malvasia.
Novel·letes? En tenc una senalla.
Creis que jo necessit tanta quincalla,
si la que tenc a l'acte la vendria?

Per què pregonau tant de porta en porta
inútils aparells, si és el que importa
que ens ompliguem d'humanitat a rompre?

Es cert que estam a l'era del diàleg?
Crec més bé que a la fira del catàleg:
no s'estima el qui val, sinó el qui compra.

S'ha clivellat de por la meva argila
al forn calent de la falsia humana.
M'ha enlluernat l'orgull de la milana,
que vola molt amunt, mes no refila.

No sempre vola dret el qui s'enfila.
No sempre vola amunt el qui s'ufana.
Al cim de l'altivesa ciutadana
planegen els corbs baixos de la vila.

No amag ma simpatia per l'alosa,
que refila a escarada, i no reposa
d'anar penjant el goig de branca en branca.

Quan la neu es fa ona, qui l'atura?
Qui la convenç que era més alta i pura
quan alegrava el puig sa tenda blanca?

L'ona no sap quina serà la roca
El vent no sap quin pi de la ribera
per on enganxarà la cabellera.
perfumarà la seva fuita loca.

Es l'ona un castell blanc que s'enderroca
i torna alçar més alta la cimera.
Es l'aire un flabiol de cadenera,
un violí ambulant que sempre toca.

Damunt el vestit blau de les onades
voldria reposar. M'adormiria
la cançó de bressol de les ventades.

Per què m'atreu la tempestat desfeta?
No sé quina resposta us donaria:
perque estic foll... o perquè som poeta.

Si el poeta somriu, canta la lira
al ritme esperançat de la gaubança.
Si el poeta està absent, ella descansa.
Si el poeta està trist, ella sospira.

Dolça amiga del cor, fidel guspira
que ets llavor del meu foc, quan ell se cansa
d'il·luminar foscors sense esperança,
de pregonar somriures per la fira.

A vegades t'oblit, muda i polsosa,
a un racó de ma vida pressurosa
feixuga de timbals i d'estridències.

Mes quan estic tot sol, quan tot s'enfonsa,
sent que una força cap a tu m'arronsa,
i torn sentir ma veu dins tes cadències.

Enyor la casa blanca i soleiada
per on jugava a boles ma innocència,
la casa que allotjà ma adolescència
quan estrenà goteres ma teulada...

Guard el record de tanta llum filtrada
pels vidres de la meva consciència,
i em resta encara un grop de transparència
als finestrans opacs de la mirada.

M'he canviat de casa, mes perdura
aquella olor de molsa i de farratge
que em féu enamorar de la natura.

Respectau la verdor del vell boscatge,
plantadors de ciment!: té més cultura
la brisa del pinar quan és salvatge.

Estic cansat de pasturar bardisses
entre el renou confús de l'esquellada.
Estic cansat d'anar rera l'arada
saludant al meu pas cares submisses.

No tenen les nissagues estantisses
l'exclusiva del seny, ni és més honrada
l'espasa que la falç. A la vesprada
no valdran menys les obres que les misses.

No vinclem més l'esquena a la ruïna
d'un imperi marcit, ni a la rutina
de la fe inconscient dels nostres pares.

Cal que aixequem el front cap a l'aurora,
i amb noblesa, a sa llum renovadora,
comencem a podar les velles tares.

Quina mà pot trencar la simetria
dels jorns afilerats del calendari?
Abans que la verema los separi,
quin raïm serà vi? quin malvasia?

Quina corda conté més melodia
al violí en repòs? Dins quin armari
estoja més riqueses l'antiquari?
Quin és el darrer estel que empeny el dia?

He consultat els savis de la terra
i he collit desengany: de mes preguntes
no han sabut desfullar la margarida.

Confii en l'home, i quasi sempre s'erra.
Quan no m'acost a Déu amb les mans juntes
se m'ompli d'interrogants tota la vida.

Edició de dos-cents exemplars numerats de l'I al 200
i 15 numerats de l'I al XV, amb un gravat original
signats per l'autor

Exemplar n.º 44

